

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2007, č. j. 10 Ca 7/2007 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2007, č. j. 10 Ca 7/2007 - 33 zamítl žalobu, kterou se Česká televize (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 2006/490/kov/ČES, kterým byla stěžovatelce podle ust. § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ust. § 31 odst. 2 citovaného zákona při odvysílání reportáže s názvem „Týden zdravotnického neklidu“ v rámci zpravodajského pořadu Události dne 22. 5. 2006 na programu ČT 1. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že předmětná reportáž skutečně přinesla neobjektivní a nevyvážené informace, na jejichž základě si divák jen stěží mohl vytvořit dostatečně poučený názor. Reportáž byla zkreslující ve dvou základních směrech. Za prvé vytvořila bez jakékoli opory v názoru specializovaného lékaře, který by znal zdravotní stav paní F. a byl by tudíž schopen posoudit, jaké alternativy léčby v jejím případě existují, dojem, že pacientka je zcela závislá pouze na léku Arimidex a že léčba jiným přípravkem není možná, přičemž se v reportáži zaměňují léčiva se stejnou účinnou látkou a léčiva ve stejné skupině léčivých látek. Za druhé reportáž vyvolává klamnou představu o tom, že na „jednu dávku“ léku Arimidex musí pacientka vynaložit přes 600 Kč. Vzhledem k tomu, že „dávku“ se obecně rozumí jednotlivé užití léku, vyvolává tato mylná informace v divácích

dojem, že pacientka je donucena vynaložit na léčbu tímto přípravkem, za kterou podle reportáže není náhrada, zcela nepřiměřenou částku. V rozhodnutí Rady je podrobně vysvětleno, proč tyto informace neodpovídají skutečnosti nebo ji hrubě zkreslují. I když neexistuje lék se stejnou účinnou látkou jako Arimidex, existuje několik léků se stejnými nebo obdobnými účinky při léčbě karcinomu prsu, přičemž jeden z těchto léků (Tamoxifen) byl v době vysílání předmětné reportáže plně hrazen z veřejného zdravotního pojištění a na jedno balení dalšího z těchto léků (Femaru) bylo třeba dopláct podstatně nižší částku než u Arimidexu. Není vyloučeno, že u paní F. byla v předmětné době vhodná pouze léčba pomocí Arimidexu. Takový závěr by ovšem musel potvrdit příslušný onkolog, což se nestalo. Na Arimidex bylo třeba dopláct nikoli přes 600 Kč na jednu dávku, jak zaznělo v reportáži, ale cca 200 Kč na jedno balení po 28 tabletách, které by tudíž pacientce při průměrném dávkování (1 tableta denně) vydrželo 28 dní. Pro objektivní představu o výdajích paní F. na uvedený lék by bylo třeba vědět, jaké dávkování v jejím případě lékař předepsal, což však v reportáži nezaznělo. V tomto hrubě zkresleném kontextu pak v reportáži padla velmi vážná a dramatická obvinění na adresu ministerstva zdravotnictví, aniž by kromě krátkého telefonického vstupu dostala takto obviněná strana možnost reagovat. Městský soud nepřisvědčil stěžovatce ani v tom ohledu, že by další informace o událostech ve zdravotnictví, které v předmětném období průběžně vysílala, měly stěžovatce umožnit vyšší míru zjednodušení reality, než je jinak z hlediska zákona únosné. Stěžovatelka v žalobě neuvedla žádný konkrétní pořad vysílání před nebo bezprostředně po odvysílání předmětné reportáže, jenž by uváděl odvysílané informace na pravou míru nebo by divákům předem vysvětlil kontext, do něhož by byla taková reportáž posléze zasazena. Formát pořadu hlavní denní zpravodajské relace neumožňuje na ploše několika málo minut detailně popsat tak složitou problematiku, jako je cenová politika státu v oblasti léčiv a jejich úhrady z veřejných zdrojů, nicméně ke konkrétnímu případu paní F. mohly a měly v daném pořadu zaznít objektivní informace, aby bylo možné utvořit si alespoň základní představu o dopadech této politiky státu na její osobní situaci.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které popřela, že v daném případě došlo k porušení ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, tedy „povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů“. V reportáži byly podle názoru Rady nepřiměřeně zjednodušeny informace týkající se léku Arimidex, aniž by byly uvedeny alternativní možnosti léčby. Stěžovatelka však v reportáži uvedla a podpořila sdělením magistry farmacie, že neexistuje stejně účinná látka v jiném léku, než je Arimidex i přes různé skupiny léčivých látek. Téma zdravotnického neklidu bylo v době odvysílání předmětné reportáže stěžovatelkou prezentováno téměř kontinuálně, takže informace z předmětné reportáže nebyly jediné, které se k divákovi dostaly a podle kterých si utvářel obraz o tehdy aktuálním dění ve zdravotnictví. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla potvrzení kasační stížnosti, zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na svém názoru, že ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání bylo v daném případě porušeno. Stěžovatelka odvysílala v předmětné reportáži zjednodušené a zavádějící informace týkající se léku Arimidex. V pořadu bylo uvedeno nepravdivé sdělení magistry farmacie, že neexistuje bezplatná náhrada za zmíněný lék. Toto sdělení je v kontextu reportáže neobjektivní, neboť potvrzuje údajně lživé sdělení ministerstva zdravotnictví, že ke každému léku existuje v dané lékové skupině plně hrazená varianta léku. Ve skutečnosti však existuje náhrada, která má stejné léčivé účinky jako zmíněný preparát. Rada dále vyjádřila nesouhlas s argumentací, že stěžovatelka divákům kontinuálním informováním poskytla dostatečné informace k utvoření obrazu o aktuálním dění. Dodatečnou nebo předcházející informací nelze napravovat neobjektivitu reportáže. Stěžovatelka

nijak neprokázala žádnou konkrétní reportáž, která by napravila nedostatečnou objektivitu inkriminované reportáže. Proto Rada navrhlá zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání poskytuje provozovatel vysílání objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti namítala, že odvysíláním reportáže „Týden zdravotnického neklidu“ k porušení výše citovaného ustanovení zákona o rozhlasovém a televizním vysílání nedošlo, ale její argumentace, kterou na podporu tohoto svého názoru uvedla, je velmi kusá a jen ve značně obecné rovině zpochybňuje závěry vyslovené městským soudem v napadeném rozsudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Stěžovatelka v návaznosti na to, že jí bylo v napadeném správním rozhodnutí vytýkáno nepřiměřené zjednodušení informací týkající se léku Arimidex, namítala, že v předmětné reportáži bylo sdělení o neexistenci stejně účinné látky v jiném léku, než je Arimidex, podpořeno vyjádřením magistry farmacie. Takovou argumentaci však stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla, a proto se jedná o nepřijatelný stížní bod (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

V podstatě jediným stížným bodem, tak zůstává námitka, že téma zdravotnického neklidu bylo v době odvysílání předmětné reportáže prezentováno ve vysílání stěžovatelky téměř kontinuálně, takže diváci měli k dispozici i jiné informace o aktuálním dění ve zdravotnictví.

Reportáž s názvem „Týden zdravotnického neklidu“ byla vysílána v rámci hlavního denního zpravodajského pořadu Události, který není pořadem monotematickým, zaměřeným pouze např. na problematiku zdravotnictví, ale obsahuje zprávy o domácích i zahraničních událostech uplynulého dne. Předmětná reportáž tvořila v rámci pořadu Události uzavřený celek týkající se konkrétního problému ve zdravotnictví, oddělitelný od ostatních příspěvků tohoto pořadu, a proto je nutno ji posuzovat z hlediska objektivity a vyváženosti poskytnutých informací samostatně. Jakékoliv informace, byť by se týkaly stejného tématu, odvysílané stěžovatelkou v jiném pořadu nemohly mít vliv na posouzení objektivity a vyváženosti předmětné reportáže. Má-li provozovatel televizního vysílání naplnit zákonný požadavek objektivity a vyváženosti poskytovaných informací, musí zaznít relevantní informace v nezkreslené podobě v rámci té části vysílání, která tvoří samostatný, a od ostatních částí vysílání oddělitelný, celek zabývající se určitým tématem. Proto je tato stížní námitka nedůvodná.

K návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnost byla potvrzena, považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že jak s. ř. s. jako základní procesní předpis upravující řízení před správními soudy tak ani o. s. ř., jehož přiměřenou aplikaci ve správním soudnictví upravuje ustanovení § 64 s. ř. s., neumožňují v žádném ze svých ustanovení rozhodnout o kasační stížnosti způsobem navrhovaným stěžovatelkou.

Z důvodu výše uvedeného není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Radě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu